

บทที่ 5

การครองเรือน

การครองเรือน หมายถึง การแต่งงานมีคู่ครองและมีความรับผิดชอบร่วมกันระหว่างคนสองคนเพื่อใช้ชีวิตร่วมกัน

ผู้เขียนแต่งงานตั้งอายุยังน้อย คือ 21 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ทำงานได้ 1 ปีก็เข้าสู่การมีชีวิตคู่ เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2523 กับผู้ชายคนหนึ่งที่มีหน้าตาดี ฐานะร่ำรวย ความรักเป็นเหมือนผู้เขียนรักเขาข้างเดียวเสียมากกว่า และเขาก็รู้สึกว่าจะชนะคนอื่นเมื่อได้แต่งงานกับผู้เขียน

เราอยู่กินกันฉันท์สามีภรรยา 5 ปี และมีลูกด้วยกัน 2 คน จนกระทั่งผู้เขียนย้ายติดตามเขาเพื่อรับราชการที่จังหวัดนครราชสีมา ระยะนั้นอุปนิสัยของเขาเปลี่ยนไป เช่น ไม่มีความรับผิดชอบในครอบครัว เอาใจออกห่างตลอดระยะเวลา 5 ปีที่อยู่ด้วยกัน

ผู้เขียนมีความผิดที่ไม่เอาใจใส่เขาเท่าที่ควร ในทำนองเดียวกันเขามีความผิดมากมายนอกจากการไม่มีความรับผิดชอบแล้วยังใช้อำนาจความเป็นผู้ชายทำร้ายร่างกายผู้เขียนบ่อยครั้ง และซ้ำร้ายกว่านั้นการกระทำของเขาทำร้ายจิตใจผู้เขียนมาก เมื่อเขามีผู้หญิงอื่นและนำเข้าบ้านให้ญาติของตนรับรู้ ผู้เขียนรู้สึกว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการหยามเกียรติผู้เขียนมาก ผู้เขียนจึงอยู่ในสภาพทำใจตนเองไม่ให้รักเขาและไม่มีเยื่อใยต่อเขาอีกต่อไป

จนกระทั่งวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2528 เขาผู้เป็นพ่อของลูกทั้งสองคนที่ยังอายุน้อย คนโตอายุ 5 ปี คนเล็กอายุ 4 ปี ในขณะที่ผู้เขียนนั่งดูลูกทั้ง 2 เล่นอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน เขามานั่งคุยด้วย ทั้งๆที่เขาไม่เคยมานั่งคุยด้วยนานแล้ว ผู้เขียนนึกรู้ทันทีว่าเขามีความต้องการอะไร

“ เราทั้งสองคนต้องเลิกกัน เพราะแม่จะไม่ยกอะไรให้เลย ” เขาพูด

ผู้เขียนไม่ได้คิดอะไร และตอบเขาไปโดยอัตโนมัติว่า “ ได้เลย ”

ในความคิดของผู้เขียนขณะนั้นมีว่า เขาไม่ใช่หัวหน้าครอบครัวของเราต่อไปอีกแล้ว ผู้เขียนจึงนัดหมายว่าจะไปอำเภอฟังเทศน์วันจันทร์ที่ 9 กุมภาพันธ์ 2528 เวลา 10.00 น.

คำคืนวันนั้นผู้เขียนเก็บข้าวของเครื่องใช้ลงกล่องเท่าที่จะหาได้ สิ่งของบางอย่างใช้ผ้าปูที่นอนกางไว้และห่อ และไปหาบ้านเช่าทันทีในวันรุ่งขึ้น บ้านที่อยู่ทุกวันนี้เป็นบ้านของเขา ผู้เขียนมีแต่ตัวเท่านั้น เย็นของวันเสาร์ที่ 7 กุมภาพันธ์ 2528 พ่อของสามีก็มาหาผู้เขียนและพูดว่า

“ ลูกทั้ง 2 คน พ่อจะเลี้ยงเอง และอ้อยจะมารับไปเลี้ยงดูในวันเสาร์อาทิตย์ หรือวันหยุดก็ได้ ”

“ เพราะอ้อยไม่มีบ้านอยู่เป็นหลักแหล่ง ไม่อยากให้เด็กๆลำบาก พ่อจะเลี้ยงพวกเขาเอง ”

ผู้เขียนมีความรู้สึกว่ามีอะไรมาจุกที่คอหายใจไม่ทั่วท้อง เลยตอบพ่อสามีไปว่า

“ แต่อ้อยก็มีเงินเดือน เช่าบ้านได้ เบิกค่าเช่าบ้านได้ อ้อยจะเลี้ยงลูกเอง เพราะทุกวันนี้ อ้อยก็เลี้ยงลูกเองอยู่แล้ว ”

วันนั้น พวกเขามีหลายคน พี่น้องเขาก็มารับลูกจากบ้านไปในเย็นวันศุกร์และไม่เอามาส่งให้ผู้เขียน ผู้เขียนรู้สึกว่าเสียรู้พวกเขาเสียแล้ว

ผู้เขียนร้องไห้ทั้งคืน เจ็บปวดกับการที่ย้ายตามเขามาแล้วเขาไม่รับผิดชอบ และยังมาเอาลูกไปอีก ไม่ได้เลี้ยงเอง ยังเอาญาติพี่น้องมาข่มเหงผู้เขียนด้วย

หลังจากได้บ้านเช่าอยู่ใกล้ๆบ้านเพื่อนครูที่สอนอยู่โรงเรียนเดียวกันแล้ว ผู้เขียนก็ย้ายสิ่งของออกจากบ้านหลังนั้น แม้แต่ผ้าจีวรก็นำออกจากบ้านมาด้วย สุนัขที่เลี้ยงเอาไว้ก็ให้นั่งรถตุ๊กตุ๊กมาที่บ้านเช่นนี้ด้วย ผู้เขียนมีความทุกข์ทรมานมาก ไม่ใช่ทุกข์ทรมานที่จะต้องหย่าขาดจากสามี แต่ทุกข์ทรมานจากการที่ไม่ได้ลูกมาเลี้ยง

ในวันจันทร์ที่ 9 กุมภาพันธ์ 2528 ที่ว่าการอำเภอเมืองนครราชสีมาเวลาประมาณ 10.00 น. เราทั้งสองคนนั่งอยู่หน้าปลัดอำเภออาวุโส ซึ่งท่านได้พูดไถ่เกลี้ยไม่ให้มีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเลย ผู้เขียนไม่พูดสักคำ มีแต่ฝ่ายชายเป็นฝ่ายพูด อย่างไรก็ตามปลัดอำเภอไม่ทำการหย่าให้เรา

จนกระทั่งฝ่ายชายได้ติดต่อกับญาติมาพบกับปลัดอาวุโส สลักหลังใบหย่าทันทีว่าให้บุตรทั้งสองอยู่ในความดูแลของฝ่ายบิดา

ผู้เขียนได้ไปหาลูกทั้งสองที่โรงเรียน และหาทางให้ได้ลูกกลับมาในอ้อมกอดของผู้เขียนให้ได้ ต่อสู้กันในชั้นศาลเป็นเวลา 3 ปี และเสียเงินทองไปมากมายก็แพ้คดี เพราะฝ่ายชายมีอิทธิพลมาก

จวบจนเมื่อลูกทั้งสองคนคิดถึงแม่มาก โดยเฉพาะคนเล็กนั้นมีสภาพจิตใจที่เลวร้ายมาก เพราะความคิดถึงแม่ จึงไม่ยอมลุกจากที่นั่ง เนื่องจากถูกลงโทษ โทษก็คือขโมยเงินคุณปู่ มารู้อีกหลังลูกบอกว่า “คิดถึงแม่มาก จะขโมยเงินปู่ เอาไปหาแม่ให้ได้”

ไม่มีใครจะพูดปลอบใจให้เด็กเงียบได้ พ่อของสามีจึงโทรศัพท์ถึงผู้เขียนให้มารับลูกคนเล็กไปได้ ผู้เขียนว่าจ้างรถไปรับลูกทันที สภาพลูกนั้นอยู่ในชุดนักเรียนเปียกปอนไปด้วยปัสสาวะ และอุจจาระ เนื้อตัวเหม็นหึ่ง ผู้เขียนได้พาลูกอาบน้ำที่บ้านของเพื่อน และเราทั้งสองคนกอดกันตลอดทางที่จะเดินทางไปบ้านเช่าที่ย้ายมาใหม่อยู่ใกล้โรงเรียนของผู้เขียน

ก่อนที่จะออกจากบ้านของสามีนั้น พ่อสามีกำชับว่า “ให้อยู่โรงเรียนแค้นนะ” ผู้เขียนไม่ตอบอะไรเลย

ผู้เขียนไม่หยิบจับข้าวของเครื่องใช้ของลูกมาเลยสักชิ้นเดียว หาซื้อให้ลูกใหม่ ฟันฟุสภาพจิตใจลูกน้อยทุกวัน ให้ความรักความอบอุ่น และเขาก็เชื่อแม่ของเขามาก ขณะนั้นเธอเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้เรียนที่โรงเรียนของแม่ 1 ปีการศึกษา เมื่อเรียนจบชั้น ป.4 จึงย้ายลูกเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ และอยู่กับคุณตาและคุณยายที่บ้านอำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ผู้เขียนยังย้ายกลับกรุงเทพฯ ไม่ได้ และปีนี้เองที่ผู้เขียนได้รู้จักกับคุณสมนึก กุญกระโทก บุคคลสำคัญที่ทำให้ตัวแปรชีวิตของผู้เขียนเปลี่ยนไป

ปี พ.ศ.2535 มีการเลือกตั้งครั้งใหญ่ ซึ่งโรงเรียนต้องเป็นสนามเลือกตั้งและครูทุกคนต้องเป็นผู้ดำเนินการเลือกตั้งโดยปริยาย คุณสมนึกเป็นกรรมการการเลือกตั้งที่เรียกว่า “องค์กรกลาง” เราสองคนพบกันครั้งแรก เขาเป็นฝ่ายที่สนใจผู้เขียนมาก ผู้เขียนมาว่าที่หลังว่า เขาต้องรับผิดชอบลูกทั้ง 2 คน คนโตอายุ 4 ขวบ และคนที่ 2 ยังอยู่ในท้อง

ผู้เขียนไม่ได้คิดอะไรมากนักเพราะความเข็ดผู้ชาย อยู่ครองโสดหม้ายมาได้ 8 ปีแล้ว ก็อยู่สุขสบายดี จนกระทั่งปี พ.ศ.2536 คุณสมนึก กุ่ยกระโทก ได้เดินทางไปที่บ้านคุณพ่อของผู้เขียน โดยนำลูกสาวคนโตไปด้วยเพื่อการสู่ขอผู้เขียนเป็นภรรยาด้วยตนเอง

คุณสมนึกพูดว่า “ผมจะรักและดูแลอาจารย์อ้อยเองครับ”

จากนั้นมาผู้เขียนได้แต่งงานครั้งที่สองกับเขา งานแต่งงานทำพร้อมกับทำบุญขึ้นบ้านใหม่ในโอกาสเดียวกัน บ้านใหม่จึงเป็นเหมือนรังรักของเรา ที่มีลูกด้วยกัน 4 คน ตั้งแต่นั้นมา

ในระยะแรก ญาติพี่น้องของเขาก็ไม่ต้อนรับผู้เขียนสักเท่าไร แต่เนื่องจากอุปนิสัยและความมีมานะพยายามของผู้เขียนจึงชนะใจญาติของฝ่ายสามีตลอดมา และตัวสามีของผู้เขียนก็ทำดีมีมานะ จนกระทั่งญาติของผู้เขียนรักเขาทุกคน

ใครก็ตามได้รู้เรื่องครอบครัวของผู้เขียนก็นึกนิยมน่าผู้เขียนเป็นคนดี เป็นแม่ที่ดี แต่ตัวผู้เขียนเองยังมีความซึมเศร้าบ้างในบางวันที่ต้องมาเลี้ยงลูกใหม่ และเหมือนทอดทิ้งลูกตัวเองให้อยู่กับปู่คนหนึ่งและอยู่กับตาอีกคนหนึ่ง เนื่องจากแม่แต่งงานใหม่ไม่เหมาะสมที่ลูกผู้หญิงจะมาอยู่กับแม่

จวบจนปี พ.ศ.2538 คุณสมนึก กุ่ยกระโทก ได้รับคำสั่งให้ย้ายมารับตำแหน่งใหม่ที่กรุงเทพฯ ผู้เขียนดีใจมากที่จะได้ย้ายติดตามสามีมาอยู่กับพ่อแม่และอยู่ใกล้ลูกสาวคนเล็ก ถึงแม้ว่าจะมีอุปสรรคต่างๆมากมายในเรื่องของครอบครัว แต่ผู้เขียนพยายามแก้ปัญหาจากยากให้ง่ายลง หรือแก้ปัญหาให้หมดไป

แต่ปัญหาก็เริ่มรุมเร้าเข้ามามากขึ้น เมื่อผู้เขียนพร้อมกับครอบครัวใหม่มาอยู่กับพ่อแม่ของผู้เขียน เริ่มมีความระหองระแหง ไม่ใช่เกิดกับผู้เขียนและสามี แต่เกิดขึ้นระหว่างพ่อแม่และผู้เขียนเอง

เมื่อมีปัญหาแล้วก็ต้องแก้ปัญหากัน แต่ต้องศึกษาสภาพปัญหานั้นก่อน ผู้เขียนโชคดีที่ได้ทางออก คือ สามีได้บ้านพักของทางราชการพอดี เราทั้ง 4 คนได้ย้ายออกจากบ้านพ่อแม่ด้วยความทุกข์ทรมานใจเป็นอย่างยิ่ง ในตอนนั้นคิดเสียว่ามีเวลาจะมาเยี่ยม คำโบราณเป็นจริงในเรื่อง “ อยู่ใกล้มักจะเหม็นกัน ”

อีกหนึ่งปีผ่านไป ลูกสาวคนเล็กของผู้เขียนก็ย้ายตามมาเข้าโรงเรียนมัธยม สังคีตวิทยา ซึ่งอยู่ใกล้ๆบ้านของคุณตา สะดวกในการเดินทาง ระยะนั้นผู้เขียนได้มาหาแม่เยี่ยมลูกและคุณพ่อคุณแม่บ่อยมาก จนระยะหลังนี้ผู้เขียนขบถยนต์เป็นแล้ว เมื่อมีเวลาจะไปหาทันที ซื้อขนมนมเนยไปฝากด้วย เมื่ออยู่ใกล้กัน ก็คิดถึงกันเป็นเรื่องปกติธรรมดา ต่างฝ่ายต่างก็ลืมเรื่องบาดหมางไป โดยเฉพาะผู้เขียนเป็นลูกและเป็นคนกลางที่พยายามประนีประนอมให้ทั้งสองฝ่ายกลับมาพูดกันดีเหมือนเดิม

ฝ่ายคุณสมนึก ก็ไม่ได้ติดอกติดใจแค้นเคืองอะไร พฤติกรรมของเขาก็มักจะเป็นห่วงเป็นใย สังเกตจากการเมื่อมีโอกาสไปบ้านที่ไร ต้องเดินสำรวจว่าบริเวณใดของบ้านชำรุดก็อาสาซ่อมแซมให้ เช่น ไฟฟ้าต้องเปลี่ยนหลอดไฟใหม่ให้ ก็จัดการเรียบร้อยทุกครั้งไป ส่วนคุณพ่อกับคุณแม่ก็เอาอกเอาใจ ทุกครั้งที่ไปหาจะต้อนรับขับสู้อย่างดี เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนบางครั้งคุณสมนึกไม่ได้เยี่ยมคุณแม่กับคุณเขียน ท่านทั้งสองก็จะถามถึงและฝากของกินมาให้ทุกครั้ง

ลูกทั้งสี่คนก็เติบโตมากแล้ว คนโตอายุ 25 ปีนี้ จะแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาในปีหน้าเดือนกุมภาพันธ์ 2550 คนที่สองทำงานบริษัท HOMEPRO ใกล้ๆบ้านคุณตา คนที่สามเรียนอยู่ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และคนเล็กสุดท้อง เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหอวังอยู่ใกล้ๆบ้าน ความเป็นอยู่ในการครองเรือนในขณะนี้ก็ปกติสุข และหวังว่าผลกรรมแห่งความดีที่ผู้เขียนได้ทำไปนั้นจะกลับมาสนองให้ผู้เขียนมีความสุขในชีวิตในบั้นปลาย